

Bosna i Hercegovina
Brčko distrikt Bosne i Hercegovine

Босна и Херцеговина
Брчко дистрикт Босне и Херцеговине

APELACIONI SUD

АПЕЛАЦИОНИ СУД

Trg Pravde 12, 76100 Brčko distrikt Bosne i Hercegovine; tel: 049/216-081; faks: 049/219-063; e-pošta: asbd@asbd.ba
Трг Правде 12, 76100 Брчко дистрикт Босне и Херцеговине; тел: 049/216-081; факс: 049/219-063; е-пошта: asbd@asbd.ba

СУДСКА ПРАКСА
АПЕЛАЦИОНОГ СУДА
БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И
ХЕРЦЕГОВИНЕ

за мјесец јануар 2018. године

САДРЖАЈ

- **КРИВИЧНО ПРАВО**
 - судске одлуке
- **ПРЕКРШАЈНО ПРАВО**
 - судске одлуке
- **ГРАЂАНСКО ПРАВО**
 - судске одлуке
- **УПРАВНО ПРАВО**
 - судске одлуке
- **СТАТУТАРНО ОДЈЕЉЕЊЕ**
 - судске одлуке
- **АБЕЦЕДНИ СТВАРНИ РЕГИСТАР**
 - за кривично право
 - за прекршајно право
 - за грађанско право
 - за управно право
- **РЕГИСТАР ПРИМИЈЕЊЕНИХ ПРОПИСА**
 - за кривично право
 - за прекршајно право
 - за грађанско право
 - за управно право

Уређује:

- председник Статутарног одјељења, председник Апелационог суда Дамјан Кауриновић
- председник Кривично-прекршајног одјељења, судија Срђан Недић
- председник Грађанско-привредно-управног одјељења, судија Драгана Тешић
- Одјељење за судску праксу, судија Зијад Кадрић и Виши правни савјетник из редова стручних сарадника Златан Кавазовић

КРИВИЧНО ПРАВО

КРИВИЧНИ ЗАКОН БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

Тешка крађа

1.

Члан 281. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

ОБИЈАЊЕ УЛАЗНИХ ВРАТА, НЕЗАВИСНО ОД ТОГА КОЈИ ИНТЕНЗИТЕТ СИЛЕ ЈЕ ЗА ТО БИО ПОТРЕБАН И У КОЈОЈ МЈЕРИ ЈЕ ДОШЛО ДО ОШТЕЋЕЊА САМИХ УЛАЗНИХ ВРАТА, ПРЕДСТАВЉА ОБИЉЕЖЈЕ КРИВИЧНОГ ДЈЕЛА ТЕШКА КРАЂА.

Из образложења:

„Није у праву бранитељ када у жалби тврди да се у конкретном случају, спрам околности које су описане у изреци првоступањске пресуде, могло евентуално радити о почињењу казненог дјела Крађа из чланка 280. ставак 1., у свези с чланком 31. Казненог закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, јер се на темељу записника о очевиду и фотодокументације коју је сачинила Полиција Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, пригодно обављања очевида од 31.07.2016. године, може недвојбено закључити да су четири јањета и један ован у власништву оштећене М. З. отуђени из њене штале у С, на начин да је претходно развучена жичана мрежа на вањском оквиру врата која се налазе на стражњој страни штале, а потом и одвезан конопац којим су та врата била причвршћена за фиксирани дио врата (шток). Дакле, дошло је до физичког нарушавања, како самих стражњих врата тако и „механизма“ којим је осигураван стражњи улаз у објекат, како би се онемогућио неовлаштени улазак у унутрашњост штале, што по својој суштини представља обијање улазних врата, неовисно од тога који интензитет физичке силе је за то био потребан и у којој мјери је дошло до оштећења самих улазних врата, па стога радње оптужених имају сва обиљежја казненог дјела Тешка крађа из чланка 281. ставак 1. точка 1., у свези са чланком 31. Казненог закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, а не казненог дјела Крађа из чланка 280. ставак 1. Казненог закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, како се то неосновано тврди у жалби бранитеља оптуженог. Стога се не могу прихватити као основани жалбени приговори бранитеља да је доношењем побијане пресуде повријеђен казнен закон на штету оптужених, у смислу чланка 298. ставак 1. точка а. Закона о казненом поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.“

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о К 101791 17 Кж од 29.01.2018. године)

ЗАКОН О КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

Трошкови поступка кад се оптужени огласи кривим

2.

Члан 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

СУД ЈЕ ДУЖАН ДА, УКОЛИКО ОПТУЖЕНУ ОГЛАСИ КРИВОМ, У ПРЕСУДИ ОДЛУЧИ И О ТРОШКОВИМА КРИВИЧНОГ ПОСТУПКА, НЕЗАВИСНО ОД ТОГА ДА ЛИ ЈЕ ТУЖИЛАЦ У ЗАХТЈЕВУ ЗА ИЗДАВАЊЕ КАЗНЕНОГ НАЛОГА ЗАХТИЈЕВАО ДА СУД ОПТУЖЕНУ ОБАВЕЖЕ ДА ПЛАТИ ТРОШКОВЕ КРИВИЧНОГ ПОСТУПКА.

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о К 106822 17 Кж од 22.01.2018. године)

Изузеци од непосредног извођења доказа

3.

Члан 273. став 3. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

ПРИЗНАЊЕ СУОПТУЖЕНОГ С.З. ДАТО У ИСТРАЗИ У ПРИСУСТВУ БРАНИОЦА МОЖЕ БИТИ КОРИШТЕНО КАО ДОКАЗ НА ГЛАВНОМ ПРЕТРЕСУ, УКОЛИКО СЕ КОРИСТИО ПРАВОМ ДА НЕ ИЗНОСИ ОДБРАНУ, КАО И ДОКАЗ О СУДЈЕЛОВАЊУ СУОПТУЖЕНОГ М.М. У ПОЧИЊЕЊУ КРИВИЧНОГ ДЈЕЛА, С ТИМ ШТО СЕ ИСКЉУЧИВО НА ТОМ ДОКАЗУ НЕ МОЖЕ ЗАСНИВАТИ ПРЕСУДА КОЈОМ СУ ОПТУЖЕНИ ОГЛАШЕНИ КРИВИМ.

Из образложења:

„Уз саслушање свједока Н. П. тијеком првоступањског поступка је, у складу са чланком 273. ставак 3. Закона о казненом поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, прочитан исказ оптуженог С. З. и кориштен као доказ, с обзиром на то да је тада осумњичени С. З. у присуству бранитеља, прије давања тог исказа, упозорен у складу са чланком 78. ставак 2. точка ц. Закона о казненом поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, а да се тијеком главне расправе користио својим правом (да не износи своју одбрану) прописаним чланком 78. ставак 2. точка а. Закона о казненом поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. С тим у свези, нису точне тврдње бранитеља оптуженог М. М. да је оптужени С. З. промијенио свој исказ тијеком главне расправе, јер се из транскрипта са главне расправе може недвојбено закључити да се оптужени С. З. тијеком главне расправе није користио правом на

изношење своје обране, односно право на давање исказа тијekom доказног поступка, у смислу чланка 259. ставак 2. Закона о казненом поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, него је само у завршној ријечи истакнуо „ја сам за њега једно двапут, трипут возио, овај разумијеш, за паре сам возио, али ја то нисам урадио. Он купује, он мени кад јави, ево ја сам за њега возио и то је то, то што је било и док ми полиција није дошла кући и убацила ме у кола и ишла исто идемо од куће до куће, јел ово, јел ово, ја се препао ја само моро рећи нешто само да ме не ударају, и послије сам ја њему рекао немој ме више ни звати нећу проблема себи, доста ми је било“.

У таквим околностима, не могу се прихватити као основане тврдње бранитеља оптуженог М. М., да је оптужени С. З. тијekom главне расправе износио обрану и том пригодом одступио од свог исказа датог у истрази, а нити да се одлука првоступањског суда о кривњи оптуженог М. М. темељи искључиво на исказу који је у истрази дао оптужени С. З., од којег је одступио тијekom главне расправе, те да је због тога првоступањска пресуда донесена уз битну повреду одредаба казненог поступка. Ово због тога што се напријед цитирани осврт оптуженог С. З. из завршне ријечи на главној расправи од 18.09.2017. године не може сматрати његовом обраном, тако да није било разлога да првоступањски суд даје посебну оцјену навода које је у завршној ријечи истакнуо оптужени С. З.. Осим тога, на околности почињења овог казненог дјела су свједочили оштећена М. З. и инспектор Н. П. на темељу чијих исказа се може закључити да је исказ тада осумњиченог С. З. истинит, јер до детаља описује начин на који су он и оптужени М. М. починили казнено дјело за које су оглашени кривим, због чега је такав исказ могао бити кориштен као доказ за утврђивање кривице оптуженог М. М., јер је то у складу са одредбама чланка 273. ставак 3. Закона о казненом поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Стога се, по оцјени овога суда, не могу прихватити као основани жалбени приговори бранитеља оптуженог да је због тога првоступањска пресуда обухваћена битном повредом одредаба казненог поступка из чланка 297. ставак 2., у свези са чланком 273. ставак 4. Закона о казненом поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.“

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о К 101791 17 Кж од 29.01.2018. године)

Докази на којима се заснива пресуда

4.

Члан 281. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

СУД ЗАСНИВА ПРЕСУДУ САМО НА ЧИЊЕНИЦАМА И ДОКАЗИМА КОЈИ СУ ИЗНЕСЕНИ НА ГЛАВНОМ ПРЕТРЕСУ. ИСКАЗ КОЈИ ЈЕ ДАТ НА ЗАПИСНИК У ПОЛИЦИЈИ, А КОЈИ НИЈЕ КОРИШТЕН ТОКОМ ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА, НЕ МОЖЕ СЕ УЗЕТИ У ОБЗИР НИ ЦИЈЕНИТИ.

Из образложења:

„Бранилац покушава довести у питање поузданост исказа А. и Ал. Р. тврдећи да у њиховим исказима које су дали на Записнику у Полицији и у исказима на главном претресу је уочљива велика разлика и несагласност, те да су свједоци намјерно прећутали да су А. и М. закључили два уговора о куповини аутомобила, као и да су наведена два свједока напаковали оптуженом кривичну одговорност за наведено кривично дјело. Међутим, треба имати у виду да током унакрсног испитивања наведених свједока бранилац није наведене свједоке суочила са њиховим исказима из Полиције, нити затражила појашњење у погледу евентуалних разлика уколико исте и постоје у односу на оно што су изјавили током главног претреса, па да би свједоци могли дати објашњење у погледу евентуалне разлике у њиховим исказима. Наведене исказе из Полиције бранилац није ни користила током поступка унакрсног испитивања, нити је наведене исказе увела у доказни материјал, па да би овај суд могао на адекватан начин преиспитати да ли заиста постоје битне разлике у њиховим исказима, које би на озбиљан и аргументован начин дискредитовале наведене свједоке, а не на начин како то у жалби бранилац жели учинити. На овом мјесту суд подсјећа на садржај одредбе члана 281. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине да суд заснива пресуду само на чињеницама и доказима који су изнесени на главном претресу, тако да исказ на који се бранилац позива, а који није кориштен током доказног поступка не може се узети у обзир ни цијенити.“

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о К 072686 17 Кж 5 од 16.01.2018. године)

ПРЕКРШАЈНО ПРАВО

Регистрација за ПДВ

5.

Члан 57. став 6. и 10. Закона о порезу на додату вриједност

ПОДНОСИЛАЦ ЗАХТЈЕВА ЗА РЕГИСТРАЦИЈУ И УПИС У ЈЕДИНСТВЕНИ РЕГИСТАР ОБВЕЗНИКА ИНДИРЕКТНИХ ПОРЕЗА СТИЧЕ СТАТУС ОБВЕЗНИКА ПДВ-а ТЕК ОД ДАНА ИЗДАВАЊА РЈЕШЕЊА О РЕГИСТРАЦИЈИ И ДОБИЈАЊА УВЈЕРЕЊА О РЕГИСТРАЦИЈИ.

Из образложења:

„Нису основани жалбени наводи окривљеног којим указује да је Управи за индиректно опорезивање БиХ, регионални центар Тузла, прије увоза предметног трактора, плуга и дрљаче, поднио захтјев за регистрацију и упис у Јединствени регистар обвезника индиректних пореза и да га је Управа за индиректно опорезивање БиХ довела у заблуду, јер је била дужна донијети рјешење о регистрацији у року од 15 дана од дана подношења тог захтјева. Ово стога што није од значаја чињеница када је окривљени Управи за индиректно опорезивање БиХ поднио захтјев за регистрацију и упис у Јединствени регистар обвезника индиректних пореза, него када је Управа за индиректно опорезивање БиХ издала рјешење и уписала обвезника у Јединствени регистар обвезника, јер од тог дана настају права и обавезе обвезника по основу ПДВ-а. Наведено јасно произилази из одредбе члана 57. став 6. и став 10. Закона о ПДВ- БиХ, којима је прописано да Управа за индиректно опорезивање БиХ издаје рјешење о регистрацији обавезе плаћања ПДВ-а у порески регистар за сваког подносиоца захтјева, те да подносилац захтјева постаје регистровани обвезник даном који утврди Управа за индиректно опорезивање БиХ у рјешењу о регистрацији.

Према томе, подносилац захтјева за регистрацију и упис у Јединствени регистар обвезника индиректних пореза стиче статус обвезника ПДВ-а тек од дана издавања рјешења о регистрацији и добијања увјерења о регистрацији и од тог дана настају права и обавезе обвезника по основу ПДВ-а. У конкретном случају, окривљени је тај статус стекао издавањем рјешења Управе за индиректно опорезивање БиХ број 04/1-17-1-УПЈР/1-2533-1/16 од 16.05.2016. године, када је уписан у Јединствени регистар, те се не могу прихватити тврдње окривљеног да је доведен у заблуду од стране Управе за индиректно опорезивање, односно да је имао погрешну представу о свом статусу пореског обвезника. Дакле, за стицање статуса обвезника па основу ПДВ-а није довољно само подношење захтјева, а окривљени током доказног поступка пред првостепеним судом није ни доказивао да је одређеним радњама Управе за индиректно опорезивање доведен у заблуду у погледу статуса пореског обвезника.“

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о Пр 104969 17 Пжп од 24.01.2018. године)

Одбитак улазног пореза при почетку обављања дјелатности

6.

Члан 68. у вези са чланом 62. и чланом 63. Правилника о примјени Закона о порезу на додату вриједност

ОКРИВЉЕНИ КОЈИ У ВРИЈЕМЕ УВОЗА ПОЉОПРИВРЕДНИХ МАШИНА НИЈЕ ИМАО СТАТУС ОБВЕЗНИКА ПДВ-А, НЕГО ЈЕ ТАЈ СТАТУС СТЕКАО НАКНАДНО ИЗДАВАЊЕМ РЈЕШЕЊА УПРАВЕ ЗА ИНДИРЕКТНО ОПОРЕЗИВАЊЕ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ, НЕ ИСПУЊАВА УСЛОВЕ ЗА КОРЕКЦИЈУ, ОДНОСНО ОДБИТАК УЛАЗНОГ ПОРЕЗА ЗА НАВЕДЕНЕ ПОЉОПРИВРЕДНЕ МАШИНЕ.

Из образложења:

„Нису основани ни жалбени наводи окривљеног којима указује да је, у смислу члана 68. Правилника о примјени Закона о ПДВ-у БиХ („Службени гласник БиХ“ број 93/05, 21/06, 60/06, 6/07, 100/07, 35/08 и 65/10), остварио право на одбитак улазног пореза при почетку обављања дјелатности. Одредбом члана 68. став 1. наведеног Правилника је прописано да се улазни порез садржан у примљеним испорукама за почетак рада може одбити ако су испуњени сви остали услови за одбитак улазног пореза, а према одредби става 2. истог члана, лица из става 1. имају право на одбитак улазног пореза у складу са условима прописаним Законом и Правилником. Дакле, да би обвезник остварио право на одбитак улазног пореза при почетку обављања дјелатности мора испунити све остале услове за одбитак улазног пореза који су прописани Законом о ПДВ-у и Правилником о примјени Закона о ПДВ-у. С тим у вези, овлаштени орган је на усменом претресу пред првостепеним судом као доказе увео записник и рјешења Управе за индиректно опорезивање БиХ, из којих произилази да окривљени није имао право на одбитак улазног ПДВ-а, јер је набавку трактора, плуга и дрљаче извршио у периоду када није био регистрован и уписан у Јединствени регистар обвезника индиректних пореза по основу ПДВ-а, те да није имао право на корекцију улазног пореза у пореском периоду мај 2016. године.

Услови за остваривање права на одбитак улазног пореза детаљније су регулисани одредбама Правилника о примјени Закона о ПДВ-у, а према одредби члана 62. став 1. и члана 63. став 1. наведеног Правилника, право на одбитак улазног пореза може остварити само порески обвезник, тј. један од услова из члана 63. став 1. тачка д) Правилника јесте и да је испорука обављена пореском обвезнику у пословне сврхе. Одредбом члана 63. став 2. Правилника је изричито прописано да лица која нису обвезници ПДВ-а немају право на одбитак улазног пореза. С обзиром да је окривљени трактор, плуг и дрљачу увезао у септембру 2015. године, односно у марту 2016. године, а да је дана 16.05.2016. године стекао статус ПДВ обвезника, првостепени суд је правилно утврдио да окривљени у вријеме увоза наведених добара није испуњавао основни услов за остваривање права на одбитак улазног ПДВ-а, тј. није имао статус пореског обвезника и стога нема право на одбитак улазног пореза.

Имајући у виду наведено, ирелевантни су жалбени наводи окривљеног када је почео да обавља припремне радње за дјелатност гајења житарица, махунарки и сјемена уљарица, будући да према члану 68. Правилника о примјени Закона о ПДВ-у, не може остварити право на одбитак улазног пореза при почетку обављања дјелатности ако не испуњава све Законом и

Правилником прописане услове за одбитак улазног пореза. Чак и да се прихвати тврдња окривљеног да је дјелатност гајења житарица, махунарки и сјемена уљарица почео обављати тек увозом трактора, плуга и дрљаче, а не даном регистрације у судском регистру, опет окривљени не испуњава услове за одбитак улазног пореза, јер како је напријед наведено, у вријеме увоза добара није имао статус обвезника ПДВ-а, него је тај статус накнадно стекао издавањем рјешења Управе за индиректно опорезивање БиХ од 16.05.2016. године.

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о Пр 104969 17 Пжп од 24.01.2018. године)

Важење и продужење исправа о оружју

7.

Члан 25. став 3. Закона о оружју и муницији у Брчко дистрикту Босне и Херцеговине

ОБАВЕЗА ВЛАСНИКА ОРУЖЈА ЈЕ ДА БЛАГОВРЕМЕНО ПОДНЕСЕ ЗАХТЈЕВ ЗА ПРОДУЖЕЊЕ ВАЖЕЊА ИСПРАВЕ О ОРУЖЈУ, А НЕ ОБАВЕЗА ПОЛИЦИЈЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ ДА ПРИЈЕ ИСТЕКА РОКА ВАЖЕЊА ОРУЖАНОГ ЛИСТА ПОЗИВА ВЛАСНИКЕ ОРУЖЈА ДА ТАКАВ ЗАХТЈЕВ ПОДНЕСУ.

Из образложења:

„Из доказа достављених уз захтјев за покретање прекршајног поступка (оружни лист број 000296, акт Полиције Брчко дистрикта БиХ број 14.04.1-04-575/17 од 21.09.2017. године са евиденцијом оружја) може се закључити да је рок важења оружног листа за предметни пиштољ и ловачку пушку истекао 15.08.2017. године, а да окривљени није поднио захтјев за продужење оружног листа. Обавеза власника оружја да поднесе захтјев за продужење важења исправе о оружју темељи се на одредби члана 25. став 3. Закона о оружју и муницији Брчко дистрикта БиХ, којом је прописано да је власник оружја којем је издат оружни лист дужан поднијети наведени захтјев у року од 30 дана прије истека рока важења оружног листа. Дакле, законом је прописана обавеза власника оружја да благовремено поднесе захтјев за продужење важења исправе о оружју, а не обавеза Полиције Брчко дистрикта БиХ да прије истека рока важења оружног листа позива власнике оружја да такав захтјев поднесу. Како окривљени није поступио у складу са цитираном законском одредбом остварио је обиљежја бића прекршаја из члана 25. став 3., кажњивог по члану 67. став 1. тачка ц. Закона о оружју и муницији Брчко дистрикта БиХ, за који га је првостепени суд огласио одговорним.“

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о Пр 106783 18 Пжп од 29.01.2018. године)

ГРАЂАНСКО ПРАВО

СТВАРНО ПРАВО

8.

Члан 55. став 1. и члан 59. став 1. Закона о власништву и другим стварним правима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

КАДА ЈЕ ТУЖЕНА ПРЕДМЕТНУ НЕКРЕТНИНУ ИЗДАЛА У ЗАКУП ТРЕЋИМ ЛИЦИМА, ТИМЕ ЈЕ ТУЖИТЕЉИЦУ, КАО СУВЛАСНИЦУ НА ТОЈ НЕКРЕТНИНИ, ОНЕМОГУЋИЛА ДА ИСТУ КОРИСТИ СРАЗМЈЕРНО СВОМ СУВЛАСНИЧКОМ ДИЈЕЛУ, ПА ТУЖИТЕЉИЦА ИМА ПРАВО ТРАЖИТИ ДА ЈОЈ ТУЖЕНА ОМОГУЋИ КОРИШТЕЊЕ НЕКРЕТНИНЕ ОСЛОБОЂЕНУ ОД ТРЕЋИХ ЛИЦА И ЊИХОВИХ СТВАРИ.

Из образложења:

„Одредбом члана 55. став 1. Закона о власништву и другим стварним правима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине прописано је да сваки сувласник има право да ствар посједује и да се њоме користи сразмјерно свом дијелу, не повређујући права осталих сувласника, а одредбом члана 59. став 1. истог закона да сваки сувласник има право на супосјед ствари.

Сагласно наведеним одредбама, а према утврђеним чињеницама у поступку (наводи Е. Р. супруга тужитељице саслушаног као свједока) тужитељица није била у посједу простора који је у њеном сувласништву и сувласништву тужене и договор са туженом о кориштењу некретнина није постигнут а тужитељица као и тужена (када су сувласнице са дијелом од по 1/2) има право на супосјед ствари. Како тужена искључиво користи некретнине (неспорна је чињеница да само она има кључ од објекта) и издала их је у закуп трећим лицима, тужитељица је онемогућена да држи у супосједу своје некретнине и да одлучује о њиховом кориштењу а законске одредбе јој дају право да ствар (некретнину) користи сразмјерно свом дијелу, као и да учествује у одлучивању о свим питањима која се тичу ствари која је у сувласништву заједно са свим сувласницима, односно заједно са туженом према одредби члана 57. став 1. Закона о власништву и другим стварним правима (за предузимање послова редовног управљања прописано је да је потребна сагласност сувласника чији дијелови чине више од једне половине, док је за предузимање послова који прелазе оквир редовног управљања као што су промјена намјене ствари, издавање цијеле ствари у закуп, заснивање хипотеке на цијелој ствари, заснивање служности, веће поправке или преправке ствари које нису нужне за одржавање, и сл. потребна сагласност свих сувласника). Када је то тако, тужбеном захтјеву тужитељице, да јој се омогући кориштење њеног сувласничког дијела (који јој према закону припада и у конкретном случају је дио од 1/2), има мјеста, како то основано жалбом указује тужитељица, па је тужена дужна да јој преда по један примјерак кључа од улазних врата на заједничким објектима, односно да јој се омогући кориштење некретнина које су у њиховом сувласништву ослобођених од трећих лица и њихових ствари.“

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 090569 17 Гж од 30.01.2018. године)

ОБЛИГАЦИОНО ПРАВО

Ништавост уговора

9.

Члан 103. Закона о облигационим односима

ЗАКЉУЧИВАЊЕ СПОРАЗУМА О НАГОДБИ У ПРОПИСАНОМ ПОСТУПКУ И НА ЗАКОНОМ ПРОПИСАНИ НАЧИН НЕ ИСКЉУЧУЈЕ МОГУЋНОСТ ДА СЕ НА НАГОДБУ ПРИМЈЕНЕ ПРАВИЛА О НИШТАВОСТИ ПРОПИСАНА РЕЛЕВАНТНИМ ОДРЕДБАМА ЗАКОНА О ОБЛИГАЦИОНИМ ОДНОСИМА.

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 082879 17 Гж од 29.01.2018. године)

Обична штета и измакла корист

10.

Члан 189. став 3. Закона о облигационим односима

ИЗМАКЛА КОРИСТ СЕ НЕ УТВРЂУЈЕ ПРЕМА ПРЕТПОСТАВЉЕНОЈ МОГУЋНОСТИ ОСТВАРЕЊА, ВЕЋ УОБИЧАЈЕНО ПРЕМА РЕАЛНИМ ПОКАЗАТЕЉИМА ИСКАЗАНИМ У ПОСЛОВАЊУ У ПРЕТХОДНОМ ПЕРИОДУ.

Из образложења:

„Према одредби члана 155. и члана 189. став 3. Закона о облигационим односима измакла корист представља неостварену имовинску вриједност која би према редовном току ствари или околностима конкретног случаја била остварена (тј. ушла у имовину оштећеног) да није било поступања штетника-тужитеља који га чини грађанско-правно одговорним.

Дакле, са гледишта одговорности за накнаду штете у виду измакле користи потребно је да се испуне законом предвиђени услови, да корист није остварена, да постоји одређени степен извјесности да би била остварена, као и допуштеност основа по коме би била остварена, који (услови) морају бити кумулативно испуњени, с тим што одредбе Закона о облигационим односима при оцјени измакле користи не садрже посебне одредбе о начину утврђивања висине штете.

То даље значи да суд у сваком конкретном случају утврђује која би то добит према редовном току ствари била остварена. Дакле, та штета се не утврђује према претпостављеној могућности остварења, већ уобичајено према реалним показатељима исказаним у пословању оштећеног у претходном периоду.

У конкретном случају таквих показатеља нема, јер се тужени до набавке парног котла није бавио производњом и продајом био дизела, па тужени штету заснива на налазу и мишљењу вјештака финансијске струке, односно претпостављеним могућностима у остварењу те штете, а нити је тужени тврдио и доказао да је остварена добит од производње био дизела након утуженог периода, што је првостепени суд такође цијенио.“

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о Пс 057986 17 Пж 2 од 25.01.2018. године)

Одговорност у случају незгоде изазване моторним возилима у покрету и подијељена одговорност

11.

Члан 178. став 4. и члан 192. став 1. Закона о облигационим односима

ЧИЊЕНИЦА ДА ЈЕ НАСТАНКУ ШТЕТЕ ДОПРИНИО И ВОЗАЧ ПУТНИЧКОГ МОТОРНОГ ВОЗИЛА У КОЈЕМ СЕ НАЛАЗИЛА ТУЖИТЕЉИЦА, НЕ ЗНАЧИ ПО АУТОМАТИЗМУ И ПОСТОЈАЊЕ ДОПРИНОСА ТУЖИТЕЉИЦЕ НАСТАНКУ ШТЕТЕ, ЈЕР ЊЕН ДОПРИНОС ПОСТОЈИ САМО УКОЛИКО ЈЕ КАО СУВОЗАЧ СВОЈИМ ПОНАШАЊЕМ ПРИДОНИЈЕЛА НАСТАНКУ ШТЕТЕ.

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 097826 17 Гж од 31.01.2018. године)

Подијељена одговорност

12.

Члан 192. став 1. Закона о облигационим односима

ПОСТОЈИ ДОПРИНОС ОШТЕЋЕНЕ НАСТАНКУ ШТЕТЕ УКОЛИКО ЈЕ МОГЛА ЗНАТИ ДА ЈЕ ВОЗАЧ ПУТНИЧКОГ МОТОРНОГ ВОЗИЛА, КОЈИ ЈЕ СКРИВИО САОБРАЋАЈНУ НЕСРЕЋУ, ПОД ДЕЈСТВОМ АЛКОХОЛА, А ИПАК ЈЕ ПРИСТАЛА НА ВОЖЊУ СА ТАКВИМ ВОЗАЧЕМ.

Из образложења:

„Међутим, по оцјени овог суда основано тужени у жалби указује „да је суд морао досуђени износ штете умањити за допринос оштећене настанку штете јер је чињенично утврдио да је оштећена ступила у возило којим је управљао возач под утицајем алкохола што је она могла и морала знати.“

Наиме, у току првостепеног поступка је утврђено да је покојна Н. З. била у друштву возача путничког моторног возила Ј. М., који је у дискотеци „Сикрет“ конзумирао алкохол, да је након тога, по повратку из ресторана „Биг Бен“, сјела у путничко моторно возило са истим возачем Ј. М. заједно са осталим путницима (друготужитељом), као и да је дошло до саобраћајне незгоде која је проузрокована искључивом кривицом Ј. М. који је био у алкохолизованом стању (имао је 1,33 промила алкохола у крви, односно 1,33 г/кг).

С обзиром на наведена утврђења, правилно је првостепени суд закључио да је покојна Н. З. могла и морала знати да је Ј. М. конзумирао алкохол, односно да та чињеница није могла остати непозната покојној Н. З., међутим, првостепени суд је, на правилно утврђено чињенично стање пропустио да, а код тога да је тужени још у одговору на тужбу навео „да је до саобраћајне незгоде дошло радњама и пропустима возача М. Ј. који је критичног тренутка управљао моторним возилом рег. ознака М85-А-993, под утицајем алкохола....“, да је том приликом од задобијених повреда смртно страдала З. Н.“, „да је именована добровољно ступила у возило којим је управљао под дејством алкохола...“ (а који наводи у себи садрже и приговор подијељене одговорности), примијени одредбу члана 192. став 1. Закона о облигационим односима, којом одредбом је прописано да оштећеник који је допринио да штета настане или да буде већа него што би иначе била, има право само на сразмјерно смањену накнаду.

Како је покојна Н. З., могла и морала знати да је Ј. М. конзумирао алкохол, односно та јој чињеница није могла остати непозната, па је и поред тога пристала да се вози у путничком моторном возилу којим је управљао алкохолизирани возач (Ј. М.), тиме је она пристала и на посљедице које су проистекле из такве вожње и при томе није од значаја да ли је покојна Н. З. знала тачно процијенити и степен алкохолизираности Ј. М., обзиром да није било потребно да возач Ј. М. показује стање алкохолизираности, које би угрозило сигурност вожње, да би покојној Н. З. као сапутнику који пристаје на вожњу са таквим возачем приписао пристанак на ризик вожње, а самим тим и на штетне посљедице, како би та околност имала утицај на подјелу одговорности за штету, већ је довољно да је покојна Н. З. могла знати да је Ј. М. конзумирао алкохол, онда по оцјени овог суда постоји и суодговорност покојне Н. З. за настанак штете, односно њен допринос настанку штете у омјеру од 20%, због чега је ваљало првостепеном пресудом досуђене износе накнаде нематеријалне штете за душевне болове због смрти блиског лица умањити сразмјерно доприносу покојне Н. З. настанку штете, односно одлучити као у изреци ове пресуде.“

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 101462 18 Гж од 30.01.2018. године)

ПОРОДИЧНО ПРАВО

Околности од значаја за одлуку суда о издржавању

13.

Члан 215. Породичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

СУД У ПОСТУПКУ ЗА ИЗДРЖАВАЊЕ УТВРЂУЈЕ УКУПАН ИЗНОС СРЕДСТАВА ПОТРЕБНИХ ЗА ИЗДРЖАВАЊЕ ДЈЕТЕТА, УЗИМАЈУЋИ У ОБЗИР УЗРАСТ ДЈЕТЕТА, СТАНДАРДЕ ОКРУЖЕЊА У КОЈЕМ ЖИВИ И ВОДЕЋИ РАЧУНА О ЊЕГОВИМ ПОТРЕБАМА. СУД ПРИЛИКОМ УТВРЂИВАЊА МОГУЋНОСТИ ОСОБЕ КОЈА ЈЕ ДУЖНА ДАВАТИ ИЗДРЖАВАЊЕ УЗИМА У ОБЗИР СВА ЊЕНА ПРИМАЊА, МОГУЋНОСТИ ДА СТИЧЕ ПОВЕЋАНУ ЗАРАДУ, ВЛАСТИТЕ ПОТРЕБЕ ОСОБЕ И ЗАКОНСКЕ ОБАВЕЗЕ ИЗДРЖАВАЊА.

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 104311 17 Гж од 19.01.2018. године)

НАСЉЕДНО ПРАВО

Застарјелост права на захтјев за предају заоставштине

14.

Члан 142. Закона о насљеђивању

ОБЈЕКТИВНИ РОК ЗАСТАРЕ УНУТАР КОЈЕГ НАСЉЕДНИК ОСТАВИОЦА ИМА ПРАВО ЗАХТИЈЕВАТИ ПРЕДАЈУ ЗАОСТАВШТИНЕ ОД НЕСАВЈЕСНОГ ДРЖАОЦА ЈЕ 20 ГОДИНА, А РАЧУНА СЕ ОД СМРТИ ОСТАВИОЦА.

Из образложења:

„Овај суд налази да тужитељица наводима жалбе није довела у питање правилност и законитост побијане пресуде када је првостепени суд нашао да је за тужитељицу наступила застарјелост права на захтјев за предају заоставштине.

Наиме, тужитељица жалбом не оспорава закључак првостепеног суда да се у овом спору ради о насљедничкој тужби и када је у поступку приговорено праву тужитељице због застаре захтијевати предају заоставштине онда је првостепени суд примјеном члана 142 Закона о насљеђивању, на утврђене чињенице у поступку, био дужан оцијенити основаност истакнутог приговора.

У смислу члана 142 Закона о насљеђивању право захтијевати заоставштину, као насљедник оставиоца, застаријева према савјесном држаоцу за годину дана од када је насљедник сазнао за своје право и за држаоца ствари заоставштине а надаље за десет година рачунајући за законског насљедника од смрти оставиоца. Према ставу 2 овог члана према несавјесном држаоцу ово право застаријева за 20 година.

Правилан је став првостепеног суда да је у смислу наведене одредбе, како се ради о законском облику насљеђивања, дужина субјективног рока ограничена објективним роком који се не може продужити а који је у односу на савјесног држаоца 10 година а у односу на несавјесног држаоца ствари заоставштине рок застаре је 20 година, рачунајући за законског насљедника (тужитељицу) од смрти оставитељице В. М..

Ово стога што иако у ставу 2 члана 142 Закона о насљеђивању није наведено да се за законске насљеднике рок од 20 година рачуна од смрти оставиоца то је несумњиво тако код тога да заоставштина лица прелази по сили закона на његове насљеднике у тренутку његове смрти, којим моментом се отвара и насљедство на његовој имовини, од ког тренутка почињу тећи рокови прописани за застарјелост па се, дакле, рокови застарјелости од 10 и 20 година имају рачунати од момента смрти оставиоца В. М.. Како је оставилац В. М. умрла 06.12.1986. године а тужитељица тужбу у овом спору поднијела 12.10.2011. године, ако се узме и да је за повреду својих права (као насљедник В. М.) и за држаоца ствари заоставштине сазнала 2011. године, првостепени суд је донио правилну и закониту одлуку када је захтјев тужитељице одбио због наступања застаре права на остваривања захтјева тужитељице јер је и рок од 20 година протекао (и када би се пошло од претпоставке да су тужени несавјесни држаоци спорних некретнина) будући да је парница тужбом покренута 2011. године.“

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 038376 17 Гж од 04.01.2018. године)

ПАРНИЧНИ ПОСТУПАК

15.

Члан 45. и члан 132. Закона о парничном поступку

ТУЖИТЕЉ ЈЕ ДУЖАН НАКНАДИТИ ТРОШКОВЕ ПАРНИЧНОГ ПОСТУПКА ПРИВРЕМЕНОМ ЗАСТУПНИКУ КОЈИ СУ НАСТАЛИ У ВЕЗИ СА ЗАСТУПАЊЕМ ТУЖЕНОГ.

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 015979 17 Гж 2 од 15.01.2018. године)

16.

Члан 108. Закона о парничном поступку

СУД ЋЕ ОД НАДЛЕЖНОГ ОРГАНА ДИСТРИКТА ИЛИ НА ДРУГИ НАЧИН ПОКУШАТИ САЗНАТИ АДРЕСУ ТУЖЕНОГ САМО АКО ЈЕ ТУЖИТЕЉ ПРИЈЕ ТОГА ДОКАЗАО ДА СЕ У ТОМ ЦИЉУ ОБРАЋАО НАДЛЕЖНИМ ОРГАНИМА, АЛИ БЕЗ УСПЈЕХА ИЛИ ДА ЈЕ СА ТИМ ЗАХТЈЕВОМ ОДБИЈЕН.

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о Мал 106466 18 Гж од 31.01.2018. године)

17.

Члан 268. Закона о парничном поступку

СУД НЕ МОЖЕ СВОЈУ ОДЛУКУ ЗАСНОВАТИ НА ДОПУНСКОМ НАЛАЗУ И МИШЉЕЊУ ВЈЕШТАКА САЧИЊЕНОМ НА ОСНОВУ СУТЕСТИЈЕ ЈЕДНЕ ОД СТРАНАКА У ПОСТУПКУ.

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 096061 17 Гж од 29.01.2018. године)

18.

Члан 349. у вези са чланом 356. и чланом 357. Закона о парничном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

РЕВИЗИЈА КОЈА ЈЕ ИЗЈАВЉЕНА ЗБОГ ПОГРЕШНО ИЛИ НЕПОТПУНО УТВРЂЕНОГ ЧИЊЕНИЧНОГ СТАЊА СЕ НЕ ОДБАЦУЈЕ, ВЕЋ ОДБИЈА.

Из образложења:

„Одредбом члана 349 став 1 Закона о парничном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине су дати разлози за подношење ревизије поводом поступка пред другостепеним судом и прописано је да се ревизија може изјавити због повреде одредаба парничног поступка из члана 318 овог закона која је учињена пред Апелационим судом, због погрешне примјене материјалног права и због прекорачења тужбеног захтјева, ако је та повреда учињена пред Апелационим судом.

Према ставу 2 члана 349 Закона о парничном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Одредбом члана 356 став 2 Закона о парничном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, међутим, таксативно су наведени случајеви у којима је ревизија недозвољена: ако је ревизију изјавило лице које није овлаштено на подношење ревизије или лице које је одустало од ревизије; ако лице које је изјавило ревизију нема правни интерес за подношење ревизије; ако је ревизија изјављена против пресуде против које се по закону не може изјавити, па су услови за одбацивање овог правног лијека ограничени тиме што су важећим процесним законом изричито прописани.

Према наведеном не сматра се недозвољеном ревизија која је изјављена из разлога због кога се ревизија не може изјавити, односно која је изјављена „због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања“ него, у том случају ваља донијети мериторну одлуку и ревизију одбити као неосновану.“

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 063885 17 Рев од 18.01.2018. године)

19.

Члан 101. Закона о пензијском и инвалидском осигурању Федерације Босне и Херцеговине

СУД ЈЕ НАДЛЕЖАН ДА ОДЛУЧУЈЕ О ЗАХТЈЕВУ ТУЖИТЕЉА ДА МУ ТУЖЕНИ УПЛАТИ ПРИПАДАЈУЋЕ ДОПРИНОСЕ ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ НА РАЧУН ФЕДЕРАЛНОГ ЗАВОДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ.

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 095847 17 Гж од 30.01.2018. године)

ВАНПАРНИЧНИ ПОСТУПАК

20.

Члан 18. став 3. Закона о ванпарничном поступку

У ВАНПАРНИЧНОМ ПОСТУПКУ ДРУГОСТЕПЕНИ СУД МОЖЕ ОДЛУЧИТИ И О НЕБЛАГОВРЕМЕНО ПОДНЕСЕНОЈ ЖАЛБИ, АЛИ ПОД УСЛОВОМ ДА СЕ ТИМЕ НЕ ВРИЈЕЂАЈУ ПРАВА ДРУГИХ ЛИЦА КОЈА СЕ ЗАСНИВАЈУ НА ПРВОСТЕПЕНОМ РЈЕШЕЊУ.

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о В 084575 17 Гж 2 од 10.01.2018. године)

ИЗВРШНИ ПОСТУПАК

21.

Члан 9. став 3. Закона о извршном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

УКОЛИКО ЈЕ ПРВИ ПОКУШАЈ ПЉЕНИДБЕ ПОКРЕТНИХ СТВАРИ ИЗВРШЕНИКА БИО БЕЗУСПЈЕШАН СУД ЋЕ, ПОСТУПАЈУЋИ ПО ПРИЈЕДЛОГУ ТРАЖИОЦА ИЗВРШЕЊА, РЈЕШЕЊЕМ ДОЗВОЛИТИ ПРОМЈЕНУ СРЕДСТВА И ПРЕДМЕТА ИЗВРШЕЊА, ТАКО ШТО ЋЕ ОДРЕДИТИ ИЗВРШЕЊЕ НА НОВОМ СРЕДСТВУ И ПРЕДМЕТУ ИЗВРШЕЊА, А ИСТОВРЕМЕНО ЋЕ ОБУСТАВИТИ ИЗВРШЕЊЕ НА ПОКРЕТНИМ СТВАРИМА ИЗВРШЕНИКА.

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о И 081509 17 Гж од 12.01.2018. године)

22.

Члан 43. Закона о извршном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

АКО ЈЕ ПРИЈЕДЛОГ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ПОДНЕСЕН НА ОСНОВУ ИЗВРШНЕ ОДЛУКЕ СУДА ИЗ КОЈЕ ЈЕ МОГУЋЕ ЈАСНО ИДЕНТИФИКОВАТИ ТРАЖИОЦА ИЗВРШЕЊА И ИЗВРШЕНИКА, ОНДА ИЗОСТАНАК ЈЕДИНСТВЕНОГ МАТИЧНОГ БРОЈА ИЗВРШЕНИКА У ПРИЈЕДЛОГУ ЗА ИЗВРШЕЊЕ НЕ ПРЕДСТАВЉА НЕДОСТАТАК ЗБОГ КОЈЕГ СЕ НЕ БИ МОГЛО ПОСТУПИТИ ПО ТОМ ПРИЈЕДЛОГУ.

Из образложења:

„Међутим, како је у конкретном случају овај извршни поступак проистекао из парничног поступка, односно приједлог за дозволу извршења поднесен је на основу извршне исправе, пресуде Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о П 077939 14 П од 19.09.2016. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о П 077939 16 Гж од 23.02.2017. године, а из којих је могуће јасно идентификовати тражиоца извршења и извршенике, те како приједлог за дозволу извршења поднесен дана 11.07.2017. године садржи захтјев за извршење у коме је назначена извршна исправа, тражилац извршења и извршеници, потраживање чије се остварење тражи, средство којим извршење треба провести као и предмет извршења, онда није било неопходно да првостепени суд закључком од 17.07.2017. године позива тражиоца извршења да у остављеном року од 30 дана достави јединствене матичне бројеве извршеника, односно уреди приједлог за извршење у складу са одредбом члана 43. Закона о извршном поступку.

Дакле, изостанак јединственог матичног броја извршеника у конкретном случају не представља недостатак услијед којег није било могуће поступити по наведеном приједлогу за дозволу извршења од 11.07.2017. године.“

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о И 104876 17 Гж од 25.01.2018. године)

23.

Члан 59. Закона о извршном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

НЕОТКЛОЊИВЕ ПРОЦЕСНЕ СМЕТЊЕ ПАРНИЧНОГ ПОСТУПКА ЛИТИСПЕНДЕНЦИЈА И ПРЕСУЂЕНА СТВАР НЕМАЈУ СХОДНУ ПРИМЈЕНУ У ПОСТУПКУ ИЗВРШЕЊА.

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о И 106170 18 Гж од 25.01.2018. године)

ЗЕМЉИШНОКЊИЖНИ ПОСТУПАК

24.

Члан 40., члан 43. и члан 68. Закона о регистру земљишта и права на земљиштима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

КАДА ДРУГИ СУД ДОСТАВИ НА ПРОВОЂЕЊЕ СВОЈУ ОДЛУКУ КОЈОМ ЈЕ ОДРЕЂЕН УПИС ЗАБИЉЕЖБЕ, ТАДА СУД-РЕГИСТАР ЗЕМЉИШТА САМО ИСПИТУЈЕ ДА ЛИ ЈЕ УПИС ПРОВОДИВ ОБЗИРОМ НА СТАЊЕ ЗЕМЉИШНЕ КЊИГЕ У ВРИЈЕМЕ КАДА ЈЕ ЗАХТЈЕВ СТИГАО И ДА ЛИ ИСПРАВЕ НА ОСНОВУ КОЈИХ СЕ ТРАЖИ УПИС ИМАЈУ ПОТРЕБАН ОБЛИК И САДРЖАЈ.

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 97 о Дн 002061 17 Гж од 18.01.2018. године)

25.

Члан 30. став 3. и члан 107. став 2. Закона о регистру земљишта и права на земљиштима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

ПОСТОЈАЊЕ ПРЕДБИЉЕЖБЕ ПРАВА ВЛАСНИШТВА НА ПРЕДМЕТНОЈ ПАРЦЕЛИ У ВРИЈЕМЕ КАДА ЈЕ ПОДНЕСЕН ЗАХТЈЕВ ЗА УКЊИЖБУ ЗАКОНСКЕ ХИПОТЕКЕ НА ТОЈ ПАРЦЕЛИ, НЕ УТИЧЕ НА ПОСТУПАК УКЊИЖБЕ ЗАКОНСКЕ ХИПОТЕКЕ.

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 97 о Дн 002063 17 Гж од 12.01.2018. године)

26.

Члан 47. Закона о експропријацији некретнина у Брчко дистрикту Босне и Херцеговине

ЗА УКЊИЖБУ ПРАВА ВЛАСНИШТВА НА ЕКСПРОПРИСАНИМ НЕКРЕТНИНАМА НИЈЕ РЕЛЕВАНТНО ДА ЛИ ЈЕ КОРИСНИК ЕКСПРОПРИЈАЦИЈЕ ПЛАТИО НАКНАДУ ЗА ЕКСПРОПРИСАНЕ НЕКРЕТНИНЕ, ВЕЋ САМО ДА ЛИ ЈЕ РЈЕШЕЊЕ О ЕКСПРОПРИЈАЦИЈИ ПОСТАЛО ПРАВОСНАЖНО.

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 97 о Дн 002066 18 Гж од 29.01.2018. године)

УПРАВНО ПРАВО

27.

Члан 53. став 2. Закона о сигурности и заштити здравља радника на раду

ОРГАНИ УПРАВЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ НИСУ ПРИМЈЕЊИВАЛИ ЕНТИТЕТСКЕ ПОДЗАКОНСКЕ АКТЕ ПРИЛИКОМ ДОНОШЕЊА ОСПОРЕНИХ АКТА КАДА СУ НАЛОЖИЛИ ТУЖИТЕЉУ ДА У ОСТАВЉЕНОМ РОКУ ПРИБАВИ ЛИЦЕНЦУ У ЈЕДНОМ ОД ЕНТИТЕТА КОЈА СЕ ИЗДАЈЕ НА ОСНОВУ ВАЖЕЋЕГ ПРАВИЛНИКА ТОГ ЕНТИТЕТА И У СКЛАДУ СА ПОСТУПКОМ И УСЛОВИМА КОЈИ СУ ПРОПИСАНИ ЊИХОВИМ (ЕНТИТЕТСКИМ) ПОДЗАКОНСКИМ АКТИМА.

Из образложења:

„Овај суд налази да тужена основано у жалби (изјављеној против првостепене пресуде) указује на одредбу члана 53. став 2. Закона о сигурности и заштити здравља радника на раду, којом је прописано да лиценце издате у Републици Српској и Федерацији Босне и Херцеговине важе на територији Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па је њихова лиценца важећи документ којим правна лица доказују испуњавање услова за обављање наведених послова, код (неспорне) чињенице да Влада Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине није поступила у складу са својом обавезом из одредбе члана 73. став 1. тачка (ф) Закона о сигурности и заштити здравља радника на раду и донијела Правилник о условима за издавање лиценци за обављање послова сигурности и заштите здравља, када би правно лице потребну лиценцу добило у Брчко дистрикту Босне и Херцеговине.

Није правилан закључак првостепеног суда да је првостепени орган управе (електроенергетски инспектор) приликом доношења првостепеног управног акта примјењивао правилнике (подзаконске акте) ентитета, већ је тужитељ упућен да лиценцу, која му је потребна за обављање предње описаних послова, у ситуацији када исту није могуће прибавити на подручју Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (због непостојања одговарајућег правилника) прибави у једном од ентитета у складу са важећим ентитетским правилницима, а код тога да је одредбом члана 53. став 2. Закона о сигурности и заштити здравља радника на раду прописано да лиценце издате у Републици Српској и Федерацији Босне и Херцеговине важе на територији Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

Дакле, у оваквој правној ситуацији, уколико тужитељ прибави лиценцу у једном од ентитета која се издаје на основу важећег правилника тог ентитета и у складу са поступком и условима који су прописани њиховим (ентитетским) подзаконским актима, она ће бити призната на подручју Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па је стога погрешно утврђење првостепеног суда да су органи управе Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, приликом доношења првостепеног и коначног управног акта, примјењивали ентитетске подзаконске акте.“

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о У 104402 17 Уж од 10.01.2018. године)

28.

Члан 222. став 2. Закона о управном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

ЧИЊЕНИЦА ДА У ДИСПОЗИТИВУ РЈЕШЕЊА ТУЖЕНЕ, КОЈИМ ЈЕ ПОНИШТЕН ПРВОСТЕПЕНИ УПРАВНИ АКТ ЈЕР ЈЕ ДОНЕСЕН ОД СТРАНЕ НЕНАДЛЕЖНОГ ОРГАНА, НЕ СТОЈИ ДА ЋЕ СЕ ПРЕДМЕТ ДОСТАВИТИ НАДЛЕЖНОМ ПРВОСТЕПЕНОМ УПРАВНОМ ОРГАНУ НА ПОСТУПАЊЕ И РЈЕШАВАЊЕ НЕ ЧИНИ ТО РЈЕШЕЊЕ НЕПРАВИЛНИМ И НЕЗАКОНИТИМ.

Из образложења:

„Наиме, одредбом члана 222. став 2. Закона о управном поступку прописано је да ће Апелациона комисија, ако утврди да је првостепено рјешење донио ненадлежни орган, поништити то рјешење по службеној дужности и доставити ће предмет надлежном органу на рјешавање.

Дакле, приликом одлучивања по жалби изјављеној против првостепеног управног акта тужена мора, имајући у виду горе наведену одредбу члана 222. став 2. Закона о управном поступку, по службеној дужности пазити је ли првостепени управни акт донио надлежни орган и мора га по службеној дужности поништити ако утврди да доносилац тог акта није био надлежан рјешавати о ствари која је предмет тог акта, без обзира је ли то жалилац жалбом и тражио.

Када се због ненадлежности поништава првостепени управни акт, тужена се не упушта у даље вођење жалбеног поступка, већ своје рјешење и цијели предмет шаље надлежном првостепеном управном органу на рјешавање, а не органу чији је акт поништила, јер он и није могао рјешавати у тој ствари. Ненадлежном органу тужена треба послати само један примјерак свог рјешења ради упознавања како је поводом жалбе поступљено по његовом рјешењу.

Према томе, правилна примјена одредбе члана 222. став 2. Закона о управном поступку налаже туженој да, у ситуацији када утврди да је

првостепено рјешење донио ненадлежни орган, то рјешење и поништи (што је тужена и учинила), а питање достављања предмета надлежном првостепеном управном органу на поступање и рјешавање представља само питање провођења рјешења којим се поништава првостепени управни акт због ненадлежности, односно ствара обавезу туженој да достави предмет надлежном првостепеном управном органу на поступање и рјешавање (када утврди да је рјешење донио ненадлежни орган).

Дакле, чињеница да у диспозитиву рјешења тужене не стоји да ће се предмет доставити надлежном првостепеном управном органу на поступање и рјешавање не чини то рјешење неправилним и незаконитим, односно не представља разлог због којег се може водити управни спор, јер се оспораваним управним актом (рјешењем тужене) не дира у право тужиоца или његов непосредни лични интерес заснован на закону.

У даљем току управног поступка тужена ће доставити своје рјешење урбанистичко-грађевинском инспектору, као надлежном органу за поступање у предметној управној ствари.“

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о У 094585 17 Уж од 29.01.2018. године)

29.

Члан 6. и члан 7. Закона о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

ДА БИ УПРАВНИ АКТ СТЕКАО СВОЈСТВО КОНАЧНОСТИ НИЈЕ ДОВОЉНО САМО ТО ДА ПРОТИВ ЊЕГА НЕМА РЕДОВНОГ ПРАВНОГ ЛИЈЕКА У УПРАВНОМ ПОСТУПКУ, НЕГО ЈЕ НЕОПХОДНО И ДА СЕ РАДИ О АКТУ КОЈИМ ЈЕ ТАЈ ПОСТУПАК ОКОНЧАН НА НАЧИН ДА ЈЕ ОДЛУЧЕНО О НЕЧИЈЕМ ПРАВУ, ОДНОСНО ОБАВЕЗИ ТАКО ДА СЕ ТО ПРАВО ПРИЗНАЈЕ (УТВРЂУЈЕ) ИЛИ ОБАВЕЗА ОДРЕЂУЈЕ.

Из образложења:

„По оцјени овог суда, тужитељица жалбом није довела у питање правилност рјешења првостепеног суда.

Ово стога, јер наводима истакнутим у жалби да је у рјешењу тужене од 27.09.2016. године дата поука о правном лијеку да се против тог рјешења може покренути управни спор у року од 30 дана, да је тужитељица тражила да се то рјешење поништи јер има правни интерес да буде изабрана на наведено радно мјесто и да има довољно основа да се о тужби мериторно одлучи, тужитељица није довела у питање правилан закључак првостепеног суда да тужбом оспорено

рјешење нема својство коначног управног акта и да је стога тужба поднесена пријевремено.

Наиме, сагласно одредбама члана 6. и члана 7. Закона о управним споровима, предмет управног спора може бити само коначан управни акт којим је надлежни орган ријешо о извјесном праву или обавези грађанина или правног лица у некој управној ствари. Дакле, да би управни акт стекао својство коначности није довољно само то да против њега нема редовног правног лијека у управном поступку, него је неопходно и да се ради о акту којим је тај поступак окончан на начин да је одлучено о нечијем праву, односно обавези тако да се то право признаје (утврђује) или обавеза одређује. С тим у вези, потребно је да је рјешењем у процесноправном смислу завршено рјешавање управне ствари у управном поступку, односно да је окончан управни поступак у свим његовим фазама и да се против донесеног управног акта не може изјавити жалба као редовни правни лијек у управном поступку.

Будући да је тужена, рјешавајући по жалби Пантић Иване, оспореним рјешењем поништила првостепени управни акт и предмет вратила првостепеном органу управе на поновни поступак, управни поступак у предметној управној ствари још није окончан, па из тог разлога тужбом оспорено рјешење нема својство коначног управног акта. Рјешење чије поништење тужитељица тражи у овом управном спору нема рјешавајући карактер, јер њиме није коначно ријешено о праву које тужитељица жели исходити у управном поступку, па је првостепени суд правилном примјеном одредбе члана 23. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима тужбу одбацио као пријевремену.

Тачна је тврдња тужитељице да је оспореним рјешењем тужене од 27.09.2016. године дата поука да се против тог рјешења може покренути управни спор. Међутим, ако управни суд приликом претходног испитивања тужбе утврди да нису испуњени процесни услови за вођење управног спора прописани одредбом члана 23. став 1. Закона о управним споровима, дужан је тужбу одбацити, не улазећи у меритум расправљања по тужби.“

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о У 100609 17 Уж од 17.01.2018. године)

30.

Члан 6. Закона о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

ОДЛУКА О ИЗБОРУ И ПРОГЛАШЕЊУ УЧЕНИКА ГЕНЕРАЦИЈЕ НИЈЕ УПРАВНИ АКТ, ПА СЕ ПРОТИВ ТАКВОГ АКТА НЕ МОЖЕ ВОДИТИ УПРАВНИ СПОР.

Из образложења:

„Одредбом члана 6 Закона о управним споровима прописано је да се управни спор може водити само против управног акта (став 1), с тим да је управни акт, у смислу наведеног закона, акт којим Одјељења Брчко дистрикта и правна и друга лица која имају јавна овлашћења рјешавају о извјесном праву или обавези грађана или правног лица у некој управној ствари.

Дакле, да би акт, у смислу наведене законске одредбе, био управни акт, њиме се мора рјешавати о одређеном праву или обавези грађана или правног лица (материјалноправно обиљежје управног акта), јер се рјешавањем конкретне појединачне ситуације појединог лица мијења његова индивидуална правна ситуација, тако што јој се утврђује, укида, смањује или повећава какво право, намеће јој се обавеза или се ослобађа обавезе.

При томе, правно дејство рјешавања управне ствари мора бити непосредно, односно доношењем управног акта морају непосредно наступити посљедице за странку, па уколико таквог непосредног правног дејства нема, неће се радити о управном акту. Материјални прописи одређују када те прописе треба непосредно примијенити и ријешити одређену управну ствар, на начин да се странци призна неко право, утврдити нека обавеза, одлучи о неком правом интересу и слично (у области образовања материјални прописи предвиђају низ ситуација у којима се одлучује о појединим правима и обавезама грађана од стране образовне институције, па се тако као управни акти прихватају одлука о упису студената на факултет, о поништењу испита, о искључењу ученика из школе, о губитку права на редовно школовање, о преласку ученика у другу школу или факултет...).

Обзиром да доношењем рјешења Школског одбора Јавне установе Прве основне школе Брчко број 37-20/16 од 17.10.2016. године и Одлуке Наставничког вијећа Јавне установе Прва основна школа Брчко број 37-635-1/16 од 22.09.2016. године нису наступиле правне посљедице у смислу да је тим одлукама ученик који је изабран за ученика генерације непосредно стекао одређено право (ни Закон о образовању о основним и средњим школама Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, ни Правила о избору и проглашењу ученика генерације у Јавној установи Прва основна школа Брчко, ни било који други пропис не одређују да ће ученик који буде изабран за ученика генерације тим избором и непосредно стећи одређено право), онда је, по оцијени овог суда, правилно и законито је поступио првостепени суд када је, примјеном одредбе члана 23 став 1 тачка 1 у вези са одредбом члана 6 став 2 Закона о управним споровима, тужбу тужитељице одбацио као недопуштену.“

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о У 100768 17 Уж од 29.01.2018. године)

31.

Члан 243. став 1. тачка 4) Закона о управном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

РЈЕШЕЊЕ КОЈЕ ЈЕ КОНАЧНО У УПРАВНОМ ПОСТУПКУ ЋЕ СЕ ПОНИШТИТИ ПО ПРАВУ НАДЗОРА ИЗ РАЗЛОГА ШТО ЈЕ ДОНЕСЕНО КАО ПОСЉЕДИЦА ПРИТИСКА ИЛИ ДРУГЕ НЕДОПУШТЕНЕ РАДЊЕ, САМО УКОЛИКО ЗАХТЈЕВ ЗА ПОНИШТЕЊЕ САДРЖИ КОНКРЕТНЕ, ПОУЗДАНЕ И УВЈЕРЉИВЕ НАВОДЕ И ДОКАЗЕ ДА ЈЕ ОДРЕЂЕНА ОСОБА ИЗВРШИЛА ПРИТИСАК, ОДНОСНО ПРАВНО НЕДОЗВОЉЕН УТИЦАЈ НА СЛУЖБЕНУ ОСОБУ У НАДЛЕЖНОМ ОРГАНУ ИЛИ НА НЕКОГ УЧЕСНИКА У УПРАВНОМ ПОСТУПКУ И ДА ЈЕ КАО ПОСЉЕДИЦА ТОГ НЕДОПУШТЕНОГ УТИЦАЈА ДОНЕСЕНО РЈЕШЕЊЕ ЧИЈЕ СЕ ПОНИШТЕЊЕ ПО ПРАВУ НАДЗОРА ЗАХТИЈЕВА.

(Пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о У 099082 17 Уж од 12.01.2018. године)

СТАТУТАРНО ОДЈЕЉЕЊЕ

32.

Члан 1. и члан 2. Закона о измјени и допуни Закона о Пореској управи Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и члан 1. и члан 2. Закона о измјени и допуни Закона о Трезору Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

СУД У ПОСТУПКУ ОЦЈЕНЕ УСКЛАЂЕНОСТИ ПРАВНИХ АКТА НЕ МОЖЕ ОЦЈЕЊИВАТИ ЦЈЕЛИСХОДНОСТ И РАЦИОНАЛНОСТ ИЗМЈЕНА ОСПОРАВЕНИХ ЗАКОНА, КОЈИМА ЈЕ ПРОПИСАНО ВРЕМЕНСКО ОГРАНИЧЕЊЕ МАНДАТА ДИРЕКТОРА ПОРЕСКЕ УПРАВЕ И ТРЕЗОРА, ЈЕР СУ ТО ПИТАЊА ИЗ ОБЛАСТИ ЗАКОНОДАВНЕ ПОЛИТИКЕ КОЈУ КРЕИРА ЗАКОНОДАВАЦ ПРИЛИКОМ ДОНОШЕЊА ЗАКОНА.

Из образложења:

„У смислу напријед наведеног, Суд указује да је усвајање оспораваних Закона, као и Закона о измјенама и допуни Закона о Дирекцији за финансије, оправдано потребом реформе руководног нивоа у Дирекцији за финансије, увођењем мандатних позиција за директоре, односно временским ограничавањем обављања те функције, а у циљу квалитетнијег и ефикаснијег устројства организације и рада Дирекције за финансије и њених организационих јединица. Из тих разлога је измјенама наведених Закона прописана посебна процедура избора, рада и престанка обављања функције директора, те утврђен нови статус директора, који је одвојен од статуса државног службеника.

Слиједом изнесеног, Суд подсјећа да законодавац има статутарно овлаштење да мијења постојећа законска рјешења ради њиховог прилагођавања привредним, социјалним и другим приликама, односно другим релевантним околностима, па и да поједина питања уреди на другачији начин. У том домену законодавац ужива одређено поље слободне процјене, а Суд у поступку оцјене усклађености правних аката не може оцјењивати цјелисходност и рационалност законских рјешења, односно одредаба оспорених Закона, јер су то питања из области законодавне политике коју креира законодавац приликом доношења закона. По ставу Суда, другачије законско рјешење статуса руководиоца Дирекције за финансије и њених организационих јединица оправдано је примјеном наведеног принципа поља слободне процјене које законодавац ужива у конкретном случају, као и потребом да се осигура квалитетније и ефикасније устројство наведених финансијских институција Дистрикта.“

(Рјешење Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 97 о У 002040 17 Оус од 22.01.2018. године)

АБЕЦЕДНИ РЕГИСТАР

КРИВИЧНО ПРАВО

- Докази на којима се заснива пресуда (4)
- Изузеци од непосредног извођења доказа (3)
- Тешка крађа (1)
- Трошкови поступка кад се оптужени огласи кривим (2)

ПРЕКРШАЈНО ПРАВО

- Одбитак улазног пореза при почетку обављања дјелатности (6)
- Регистрација за ПДВ (5)
- Важење и продужење исправа о оружју (7)

ГРАЂАНСКО ПРАВО

Извршни поступак

- Литиспенденција и пресуђена ствар у извршном поступку (23)
- Промјена средства и предмета извршења (21)
- Уредност приједлога за извршење (22)

Насљедно право

- Застарјелост права на захтјев за предају заоставштине (14)

Облигационо право

- Ништавост уговора (9)
- Обична штета и измакла корист (10)

- Одговорност у случају незгоде изазване моторним возилима у покрету и подијељена одговорност (11)
- Подијељена одговорност (12)

Парнични поступак

- Надлежност суда за одлучивање захтјева за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање (19)
- Ревизијски разлози (18)
- Трошкови привременог заступника (15)
- Утврђивање адресе (16)
- Вјештачење (17)

Породично право

- Околности од значаја за одлуку суда о издржавању (13)

Стварно право

- Право кориштења некретнине у сувласништву (8)

Ванпарнични поступак

- Одлучивање суда у ванпарничном поступку по неблаговременој жалби (20)

Земљишнокњижни поступак

- Укњижба права власништва на експроприсаним некретнинама (26)
- Укњижба законске затезне хипотеке на некретнини на којој постоји предбиљежба (25)
- Упис одређен од стране другог суда (24)

УПРАВНО ПРАВО

- Достављање предмета надлежном органу (28)
- Коначност управног акта (29)
- Појединачни акт који се не сматра управним актом (30)
- Поништење рјешење по праву надзора (31)
- Примјена ентитетских прописа (27)

СТАТУТАРНО ОДЈЕЉЕЊЕ

- Цјелисходност и рационалност законских рјешења (32)

РЕГИСТАР ПРИМИЈЕЊЕНИХ ПРОПИСА

КРИВИЧНО ПРАВО

- Кривични закон Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“ број 33/13, 26/16 и 13/17)
- Закон о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“ број 34/13 и 27/14)

ПРЕКРШАЈНО ПРАВО

- Закон о оружју и муницији у Брчко дистрикту Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 39/11, 02/12 и 06/13)
- Закона о порезу на додату вриједност Босне и Херцеговине („Службени гласник Босне и Херцеговине“ број 9/05, 35/05 и 100/08)
- Правилник о примјени Закона о порезу на додату вриједност („Службени гласник БиХ“ број 93/05, 21/06, 60/06, 6/07, 100/07, 35/08 и 65/10)

ГРАЂАНСКО ПРАВО

- Породични закон Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 23/07)
- Закон о експропријацији Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“ број 26/04, 19/07, 2/08, 19/10 и 15/11)
- Закон о извршном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 39/13 и 47/17)
- Закон о наслеђивању („Службени лист СРБиХ“, број 7/80 и 15/80)
- Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89)

- Закон о парничном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 8/09, 52/10 и 27/14)
- Закон о регистру земљишта и права на земљиштима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 11/01, 1/03, 14/03, 19/07 и 2/08)
- Закон о власништву и другим стварним правима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 11/01, 8/03, 40/04, и 19/07)
- Закон о ванпарничном поступку („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 5/01)
- Закон о пензијско инвалидском осигурању Федерације Босне и Херцеговине („Службени лист Федерације Босне и Херцеговине“ број 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06, 4/09 и 55/12)

УПРАВНО ПРАВО

- Закон о сигурности и заштити здравља радника на раду („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 20/13)
- Закон о управном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (пречишћен текст објављен у „Службеном гласнику Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“ број 48/11)
- Закона о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 4/00 и 1/01)

СТАТУТАРНО ОДЈЕЉЕЊЕ

- Закон о Пореској управи Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 3/02, 42/04, 8/06, 3/07, 19/07, 2/08, 6/13 и 35/17)
- Закон о Трезору Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 3/07, 19/07, 2/08 и 35/17)